

R
E
J
E
C
T
E
D

Στα Παρασκήνια Της Μυσταγωγίας

'Armine, Sister' στο Βασιλικό Θέατρο

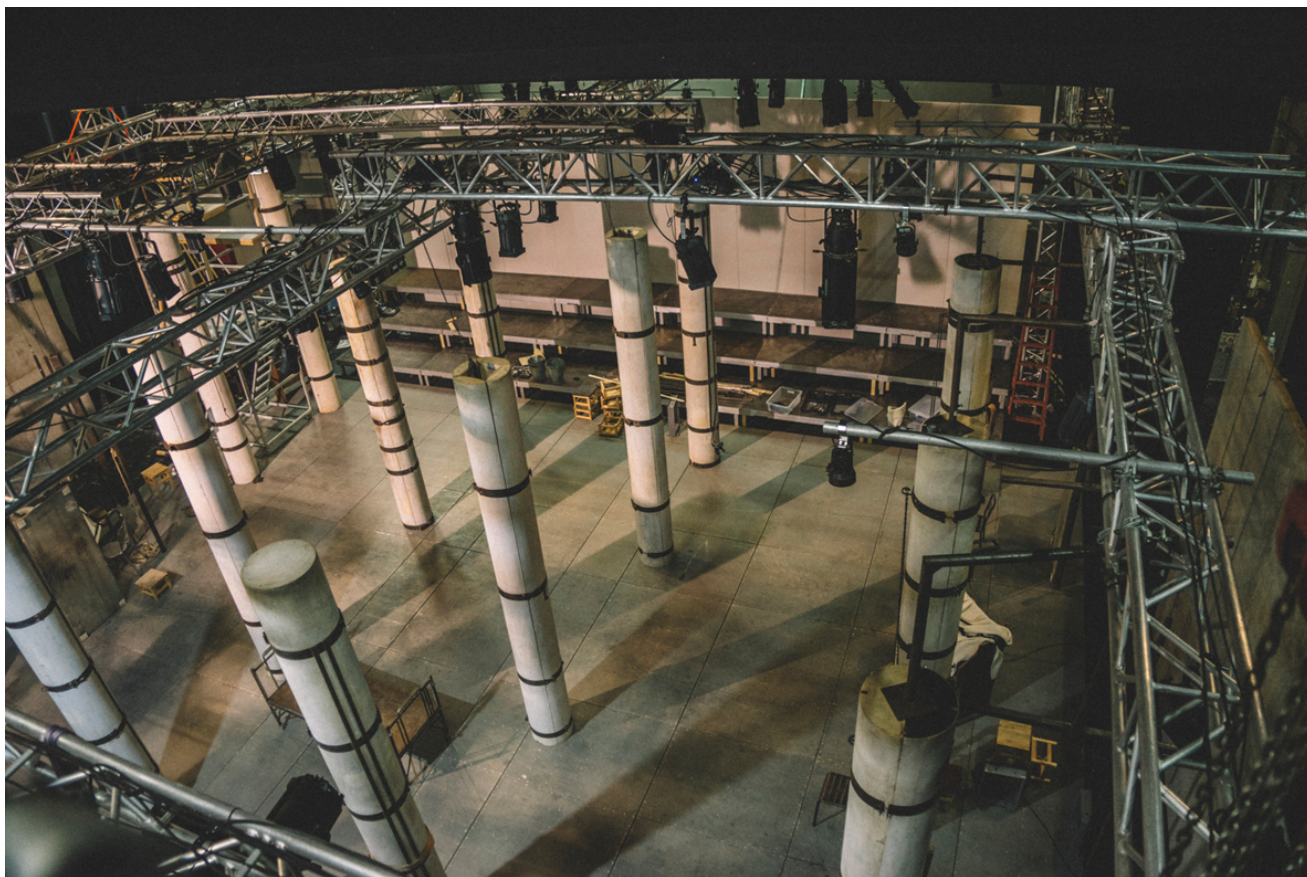
Έκτη αίσθηση. Μπαίνεις στο σκηνικό της παράστασης του Teatr Zar. Ναι. Είσαι στη καρδιά της Θεσσαλονίκης κι όμως είσαι τυχερός θεατρόφιλος. Ινστιτούτο Γκροτόφκι. Εδώ. Στο Βασιλικό. Κι αυτό δεν είναι σκηνικό.

Είναι ναός θεάτρου. Μια μυσταγωγία. Η πολυφωνία του ενός. Η γενοκτονία των πολλών.

Ελεγεία στην Αρμενία. Ελεγεία στον άνθρωπο. Τον νεκρό. Τους πολλούς νεκρούς. Που έγιναν σιωπή. Κι όμως είναι η "φασσαρία" του μέλλοντος. Η παρουσία του σήμερα.

T
H
E
A
T
E
R

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */* επιμέλεια | ιάκωβος
καγκελίδης + τάσος θώμογλου

R
E
J
E
C
T
E
D

φωτογραφία | Ηλίας Παπαλεξανδρίδης

T
H
E
A
T
E
R

Άκου τις λέξεις. Νιώσε τους ήχους. Γίνε ενεργός θεατής του αθλοτινού. Λόγια δεν περιγράφουν μια performanceμποηλασμένη με το "κακορίζικο" των ανθρώπων. Τα όργανα και οι φωνές. Οι χορδές και τα λαρύγγια. Οι χτύποι των πνευστών και οι χτύποι της καρδιάς σου. Όλα εδώ. Να μαρτυρούν πως ο άνθρωπος γεννήθηκε να μαρτυρά τον ευτυχισμένο θάνατο. Αυτόν που δεν θα ζήσει...

R
E
J
E
C
T
E
DT
H
E
A
T
E
R

Είσαι τυχερός, θεατρόφιλε. Εδώ συμβαίνει, αυτό που δεν έζησες ποτέ. Ένα ρέκβιεμ στο φως της ανθρωπότητας. Μια παύση στη ζωντάνια. Κι όλες σου οι αισθήσεις σε κρεσέντο. Μια ζωή κρυμμένη πίσω σε κολώνες. Η γύμνια της ψυχής σου, τραύματα από κακουχίες κουβαλά. Δέστες και προσευχήσου. Σε ό,τι πιστεύεις. Σε ό,τι προσδοκάς. Σε όσα δεν κατάλαβες, εσύ που πατάς το χώμα και δεν ανασαίνεις κάτω από αυτό. Ή μήπως το οξυγόνο σου, χωμένο από κάτω στη γη, ανθίζει το σήμερα-σαν σημάδι για το αύριο;

R
E
J
E
C
T
E
D

Γράμμα χαμένο στο χώρο και στο χρόνο, ζητά παραλήπτη. Να πλημμυρίσει συναίσθημα και εγκεφαλικά "έκρηξη". Χώμα ρέει την ατμόσφαιρα και καλά κρυμμένα μυστικά του ανθρώπου, στο σύμπαν του θεάτρου επιτακτικά ζητάνε προβολέα. Θα κρυφτούν, άραγε, στο σκοτάδι;

T
H
E
A
T
E
R

R
E
J
E
C
T
E
D

Ο σκηνοθέτης Jarosław Fret, σπουδαίος και ευφυής, με χαμόγελο και ζεστασιά, σε κοιτά στα μάτια και σου εξηγεί πως το θέατρο είναι θρησκεία. Μια θεία λειτουργία, που ιερείς της είναι καλλιτέχνες.

Δεν τον νοιάζει από πού προέρχεσαι. Τι σημασία έχει; "Ανθρωποι είμαστε όλοι" και το σώμα έχει γλώσσα και μιλά. Και ο τρόπος που θα αγγίξεις το διπλανό σου, είναι όσο εκατό λέξεις. Το εκμυστηρεύεται και είναι τόσο σίγουρος που χαραμάδα αισιοδοξίας βγάζει το χαμόγελό του.

Η αύρα των ανθρώπων, μου λέει, είναι μια βασική οξυγονούχα παράμετρος. "Όλοι οι συντελεστές του έργου ανακαλύπτουμε το παραπέρα και γινόμαστε κοινωνοί του χθες. Ίσως έτσι, καταλάβουμε πόσο μικρή είναι η ζωή. Πόσο το παρελθόν θα συναντά το μέλλον".

T
H
E
A
T
E
R

R
E
J
E
C
T
E
DT
H
E
A
T
E
R

Σχοινοβάτης της καθημερινότητας, τον παρακολουθώ...

"Σε αυτή την παράσταση αγαπώ τις φωνές των καλλιτεχνών μου. Το πρωτόλειο υλικό μου είναι η ακοή. Εκεί στην στροφή βγαίνει μπροστά από το θέα-τρο, η ακοή και το μάτι που γεύεται μια θεατρική συνθήκη, η μουσική, οι ήχοι, οι φωνές των καλλιτεχνών που

απαρτίζουν αυτό το έργο και σε "ταξιδεύουν" στα έγκατα μιας ιστορίας, είναι ότι με απασχολεί. Όπως η γενοκτονία των Αρμενίων, που γνωρίζουμε ιστορικά, αλλά κι ίσως λιγάκι επιδερμικά".

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Zar, Jarosław Fret, επιθυμεί αυτή η παράσταση να κάνει τα μάτια, χείλη. Να μαγνητίσει όλο το είναι το θεατών και να το παρσούρει στο σύμπαν μιας αλυσίδας ανθρώπων, που δεν έχει σημασία, τι καταγωγή έχουν, ποια κουλούρα, ποιο Θεό πιστεύουν.... "Είμαστε ένα οι άνθρωποι. Μην το ξεχνάμε. Όσο κι αν μας βολεύει, το άλλο".

R
E
J
E
C
T
E
D

Στο θέατρο πρώτα πρέπει να ακούμε. Και η ακοή θα μας οδηγήσει. Θα αλλιάξει έως και το χρώμα της ζωής μας... γυρνάει και μου το λέει, καθώς αστράφτουν τα μάτια του, από χαρά που βρίσκεται Θεσσαλονίκη να παρουσιαστεί αυτή η παράσταση.

"Ο ήχος της φωνής αλλιάζει το δέρμα σου. Άρχισες να μου μιλάς κι άρχισα να σε προσεγγίζω. Η φωνή σου κινητοποιεί την ακοή, έπειτα το σώμα και κάθε σου έκφραση προσώπου και σώματος, καταδεικνύει χαρακτήρα. Σηκώνονται οι μπάρες και η απεύθυνση είναι τεράστια".

T
H
E
A
T
E
R

R
E
J
E
C
T
E
D

Τον ρωτάω αν η ζωή μας, είναι ένας πολυφωνικός ήχος, σαν αυτό που η παράσταση του, σε στοιχειώνει....

Και εκείνος μου απαντά πως "αυτός ο πολυφωνικός ήχος έχει μια εταιρότητα που οφείλουμε να αποδεχόμαστε. Αληθινώς δεν μπορούμε να ενωθούμε. Αυτή η κρούση, σαν των κυμάτων στη θάλασσα με τα βράχια, κάνει τόσο ενδιαφέρουσα τη ζωή. Το ετερόκλητο όταν γίνει ομοειδές, έχει ομορφιά η ζωή μας".

Η σιωπή, μου λέει, είναι έμπνευση και μαρτυράει περισσότερα από όσα φανταζόμαστε.

T
H
E
A
T
E
R

R
E
J
E
C
T
E
D

Η Magdalena Madra, manager, μέλος και φωτογράφος του Teatr Zar.

T
H
E
A
T
E
R

Πόνος και σπαραγμός σε μια διαφορετικότητα ομόκεντρων κύκλων. Διαγράφουν οι άνθρωποι πορείες, ματώνουν χώματα και καρδιές, γράφοντας ιστορία με χρυσά γράμματα και θέατρο με έντιμες επικεφαλίδες.
Σαν αυτή, τούτης 'δω της πολωνικής μέθεξης, που έχει ένα κακό... σαν τελειώσει η παράσταση, θα σε κυνηγά για πάντα. Να σου υπενθυμίζει ότι έζησες κάτι διαφορετικό, σε μια σκηνή θεάτρου που ολόγυρα είχε κολώνες, κι όμως αυτές στα δικά σου μάτια, είχαν γείρει.
Μετάληψη σε θεατρική θεία λειτουργία. Δυο νύχτες μόνο. Τετάρτη και Πέμπτη. Δίπλα στη θάλασσα.

Παράβαση στη γαλήνη. Προσκύνημα στην απεραντοσύνη της ανθρωπότητας.

*κείμενο / γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες / τάσος θώμογλου
επιμέλεια / ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου*